

HET GEHEUGEN

Leida van Dijk

Aleida H. (Leida) van Dijk werd op 17 januari 1952 in Vledder geboren, trouwde met Jochem Blum uit Steenwijkerwold. Ze heeft drie kinderen en zes kleinkinderen. In haar jeugd woonde ze Vledder aan de Schapendrift 12 (de verbouwde boerderij "Het Veurhuus", waarin nu de familie Kiewiet woont). Nu woont ze aan de Rolle 22 in Vledder. Voor de verhuizing naar haar laatste adres heeft ze op maar liefst zes adressen in Vledder gewoond.

Ze genieten inmiddels van hun pensioen. Haar laatste baan was administratieve kracht bij de Maatschappij van Weldadigheid. Daarnaast was Leida enkele jaren secretaris van de historische Vereniging Fledderkerspel en lange tijd penningmeester van de Stichting Activiteiten Vledder. Haar vrije tijd vult ze met schilderen en yoga.

Schapendrift 12

Wat is je oudste herinnering aan het dorp?

Ik weet nog dat de Schapendrift een zandweg was en de Olde Hof er achter, allemaal weiland. Daar liep dan het kleinvee en het paard. De koeien liepen altijd in weilanden buiten het dorp en ik vond het altijd heel spannend als ze werden verweid. Dan gingen we in een hele optocht door het dorp naar een ander weiland. Ik kreeg de eerste keer nog één koe ‘aan touw’, maar later wel twee of drie. Door de latere ruilverkaveling kwam het land dichtbij de boerderijen te

liggen, dat was voor mijn ouders een echte verbetering.

’s Winters liet m’n vader altijd een deel van het land op de Olde Hof onder water lopen en dan konden we daar bij een beetje vorst al schaatsen rijden. Alle kinderen uit de buurt kwamen daar dan, met stoeltjes en sleeën erbij. Daar heb ik het schaatsen geleerd.

Ik had lieve maar wel strenge ouders, dat laatste moest ook wel in een groot gezin met zeven kinderen, waarvan twee broers (Lute en Klaas) best wel van ondeugende streken hielden. Voor straf werd ik ooit eens in het varkenshok gezet.

Welk voorval heeft de meeste indruk op je gemaakt?

De aanrijding van onze hond Claus (een Sint Bernhard) voor ons huis aan de Dorpsstraat met dodelijke afloop was voor mij een traumatische ervaring. Ik kwam van school naar huis toe lopen, de hond zag mij en kwam hard hollend naar mij toe, maar Claus zag de aankomende vrachtwagen niet met het fatale ongeluk tot gevolg.

Een bezoek van onze klas aan een klasgenoot in het armenhuis,¹ heeft eveneens op mij heel veel indruk gemaakt. De

Vader van Dijk

klasgenoot, een jongen, lag daar met gebroken been in bed, middenin een piepklein bedompt kamertje. In deze kleine ruimte stond naast het bed nog wat meubilair en een houtkachel en er hing een grote was te drogen. Er was geen gas en waterleiding, wel een pomp. In kleine groepjes konden we naar binnen. Het bezoek was georganiseerd door onze meester Boneschanker, een lieve man en een echte pedagoog, die ons waarschijnlijk ook wilde laten zien van wat echte armoede is.

Welke persoon heb je als het meest kleurrijke ervaren en waarom?

Dat zijn er eigenlijk drie, en alle drie zijn vrouwen. Ik wil beginnen met mevrouw Speelman, echtgenote van de dominee. Zij gaf heel plezierig catechesatielessen, kon boeiend vertellen en gaf ons enthousiast zangles, waarbij wij psalmen en gezangen leerden. In de pastorie hing een voor mij haast niet te beschrijven sfeer, maar wel passend bij een domineesgezin.

Ook wil ik mevr. Vleems noemen, zij runde de winkel bij de smederij aan de Dorpsstraat. Had vooral oog voor mooie dingen, was altijd verzorgd gekleed en wat mij vooral opviel was dat zij cadeautjes zo mooi kon inpakken. Zij was altijd aardig tegen ons en ...ze stond bekend als een goede toneel-speelster bij de plaatselijke toneelvereniging *Lesturgeon*. Zij speelde vaak de rol van een “mevrouw.”

De meest kleurrijke vrouw was voor mij Jeanne Warners (1899-1986), de oprichtster en directrice van *Zeemuseum Miramar*. Ze wilde absoluut geen

Jeanne of mevrouw worden genoemd. “*Ik heet juffrouw Warners en dat zal blijven tot mijn dood!*”, zo zei ze vaak. Ze werd ook wel “De blauwe dame” genoemd, droeg vaak een grote hoed met voile, haast altijd zwierig gekleed in het blauw tot haar schoenen toe, was aristocratisch, excentriek, strijdvaardig en zij was absoluut geen gemakkelijke vrouw. Ze lag haast altijd overhoop met de gemeente. Toen wij aan de Vledderweg woonden kwam zij als buurvrouw vaak langs. Kon prachtige verhalen vertellen over de vele reizen die ze over de gehele wereld maakte, altijd op zoek naar de meest bijzondere schelpen.

Jeanne op de cello (1925)

Welke verandering aan het dorp, als je daar nu op terugkijkt, is het meest positieve en welke het meest negatieve?

Het meest positieve vind ik een verandering, die nog moet komen. Een verandering, waarvoor Dorpsbelang zich zo geweldig inzet, in het bijzonder haar voorzitter, de heer Cees Hesse. Het betreft de ontwikkeling van het plan Vledder-Noord. Ik hoop zo, dat dit plan – na jarenlang gesteggel – nu eindelijk eens van de grond komt. Voor de leefbaarheid van het dorp is dat naar mijn mening zo belangrijk. Jonge mensen kunnen dan eindelijk weer in eigen dorp een (starters)woning betrekken en behoeven niet naar elders te verhuizen. Bovendien is het plan ook zo van belang voor middenstand en werkgelegenheid. Prachtig zou ik het vinden dat er op die plaats ook een kleinschalig zorgcentrum met aanleunwoningen wordt gebouwd. Ook dan kunnen mensen, die deze zorg behoeven, in eigen dorp blijven wonen. Ik hoop dat de tegenstanders, doorgaans mensen van buiten, hun verzet eens zullen staken.

Verder vind ik het fijn dat het dorp zo groen is gebleven en dat het hertenkamp nog steeds bestaat.

De meest negatieve verandering vind ik al die fusies, die de afgelopen jaren hebben plaats gevonden. Ik denk daarbij aan banken, de gemeente en de politie en niet te vergeten de teloorgang van de *G.A. van Swieten Tuinbouwschool* in Frederiksoord. Het gemeentehuis is er niet meer, de bank, het postkantoor en het politiebureau zijn uit het dorpsbeeld verdwenen. Ooit woonden drie politiemensen in het dorp, nu geen één meer, terwijl sindsdien het aantal inwoners bijna is verdubbeld. We worden geloof ik nu voor wat de politie betreft vanuit Hoogeveen aangestuurd.

Natuurlijk heb ik oog voor een veranderende wereld, begrijp dat door de digitale wereld niet alles hetzelfde blijft, maar zo als het nu in Vledder gaat behoeft volgens mij ook niet weer. Buikpijn krijg ik daarom van de managementtaal dat al die veranderingen plaats vinden in het belang van het product en de consument, in mijn beleving is de dienstverlening in het dorp alleen maar (holland) achteruit gegaan.

Mijn wens is dat het dorp weer zijn wijkverpleegkundige en een (herkenbare) politieman/vrouw terug krijgt.

Tiemen Stuiver

¹ *Het armenhuis stond aan de Vledderweg op de plaats van de Bosbouwkamp. Het gebouw is in 1961 afgebroken.*